

Վահան Տերյան

Անանց կարոտն է իմ սիրտը տանջում

Անանց կարոտն է իմ սիրտը տանջում,
Արդյոք ո՞ր ես դու, արդյոք ո՞ր ես դու.
Քո անուշ ձայնն է հնչում ու կանչում,
Բայց դու անհաս ես, հավիտյան հեռու...
Ելնում եմ դարձյալ անվերջ ճանապարհ,
Կըժպտա՞ս արդյոք, լուսեղեն երագ.
Կըցրե՞ս սրտիս թախիծը խավար,
Կընետե՞ս անուշ ցուքերը վրաս...
Թափառում եմ ու կարոտով կանչում,
Արդյոք կգտնե՞մ աշխարհում անհուն.
Բոլոր խոսքերում քո ձայնն է հնչում,
Բայց անհայտ ես դու, դու չունես անուն...

1908